

A nyílt toberkolotikus betegek állandó veszélyt jelentenek környezetükre. Tudnak bajuk súlyosságáról, de egyrészt nemtörődömségből, másrészt pénztelenség miatt meg sem kísérik bajuk orvosoltatását. Az orvoskari Americana feladata megtalálni a gümőkór ezen tüzfészkeit, és rábírní őket, hogy orvosukhoz menjenek, vagy ha szegények, a tüdőbeteg gondozót keressék fel. A központ ellenőrzi, hogy a beutaltak tényleg jelentkeztek-e, és ha nem, a legközelebbi szombaton megint bekopogtat egy zöldsapkás a betegnél, és ismét felszólítja, hogy jelentkezék kezelésre.

A tuberculózis probléma tulajdonképpen gazdasági probléma, és ezért végleges megoldása úgyszólván lehetetlen a mai körülmények között. A nyomor és a tbc édestestvérek. A nyomor a tuberculózis melegágya, és ahol egyszer megjelent a gümőkór, ott felüti fejét a nyomor is a hosszantartó, lassú betegség következményeként. Ez az a terület, ahol a legtöbbet kellene tenni, de éppen itt vagyunk a leginkább tehetetlenek. Az orvoskari Americana munkaterülete itt szintén nagy, de hatóköre igen kicsi. A legkirívóbb, legsürgetőbb esetekre felhívta az egyházközségek, munkaadók figyelmét, a nyomorban élő családok gyermekeit tej és ebédeltetési actióhoz juttatja.

A mozgalom csendben indult meg. Nem előzték meg időtrabló gyűlések. Nem kürtölték világgá újságcikkek. E rövid beszámolóban már a tettek beszélnek. Az orvoskari Americana megmutatta, hogy a magyar ifjúság tud dolgozni, akar dolgozni. A munka folyni fog tovább a magyar egészség, a szebb magyar jövő érdekében.

Délvidéki Ifjúság I. (1935/36.) 6. szám (február) 4. oldal

382. A familia feladata az Emericanában

A familia legszentebb feladata a széteső magyar katolikus család eszméjének a rekonstruálása. E nagyszerű feladat megoldásának alfája a Hit. Csak a mélységes religióból élő emericánás familia vetítheti a család meleg verőfényét a conventre, curiára. Ezzel a belső katolicitással telt lelkeséggel vegye körül, segítse a Foederatiót nagy munkájában, nemes céljainak elérésében. Az igazi nőiesség már ritka a ma társadalmában. A familia tagjainak katolikus magyar nőknek kell lenni a szó legszigorúbb értelmében.

Az emericánás nagyasszonyok és kisasszonyok familiája mutatja a szeretet vonzó szépségét, kedvességét. A familia fogadja be az emericánás ifjúságot szívesen ebbe a nagy szeretetbe. Árassza a familia a szeretet melegségét a város elhagyott ridegségében élő emericánás ifjúságára. A családi tűzhely melegét sugározza az idegen, a vidéki ifjúság lelkébe. Mily jól esik néha egy kedves anyáskodó szó, kedves apró-cseprő anyáskodó figyelmesség. Felmelegszik a lelke a vidéki fiúnak, és ha anyai tanácsra van szüksége bizalommal fordulhat valamelyik kedves Nagyasszonyunkhoz, kiben az Édesanya hasonmását látja, és éppen olyan kedves tanácsot kap, mintha az édesanyja adta volna.

Nagyasszonyok, kisasszonyok familiája aktivitás nélkül csak szép elgondolás, s befejezetlen vállalkozás marad. A familia üléseire és az Americana ünnepeikre vonuljanak fel teljes számmal a familia tagjai. Vegyék ki részüket a Foederatio munkájából, kiosztott szerepüket örömezt vállalják, és ne tekintsék nyűgnek, ne kritizálják a terveket, hanem a magyar nők kitartó buzgóságával teremtsenek állandó aktivitást.

Délvidéki Ifjúság I. (1935/36.) 6. szám (február) 6. oldal

383. Eredményes tüntetés

Még nem felejtettük el, hogy az egyetemi ifjúság ősszel lezajlott tüntetéseire mi adott okot.

Leköpködtek bennünket. Meggyaláztak. S olyan részről érte sérelem a keresztény ifjúságot, ahonnan annak legkevésbé lett volna szabad jönnie. Olyan egyének sértették meg a keresztény világnézetet, akik hazánkban egy megtúrt népfajhoz tartoznak. Ez a népfaj 1900 esztendővel ezelőtt egy igazságtalan ítélet végrehajtásánál átkot mondott önmagára: „Az ő vére rajtunk és fiainkon!”⁵⁵ Az átok csakhamar fogott. A jeruzsálemi templom, amely akkor a világ legnagyobb alkotása volt, a hetvenedik esztendőben, a város bevételekor földig leromboltatott. Ettől az időponttól kezdve a zsidó nép hazátlanná lett, és fokozatosan szétszóródott az egész világon. Vándorbotot vett a kezébe; vándorútján bekopogtatott minden nemzetnek ajtaján. Sokszor nem is kopogtatott, hanem csak úgy csúszott be a hátsó ajtón, s a nemzet tagjai csak akkor vettek tudomást létezéséről, amikor a jövevények már nagyon otthon érezték magukat, és nyugtalan vérük feszelésre, hengezésre készítette őket.

Így történt ez Magyarországon is. A zsidók legnagyobb része, hol egyenként, hol kisebb csoportokban Galíciából vándorolt be a Felvidékre. A nemzet megtúrta, nem toloncolta vissza a határon túlra. S vajon mit tettek a jövevények? Meghúzták magukat szerényen? Utolsóknak tekintették magukat, mint befogadott koldushoz illik? Hálásak voltak a keresztény társadalommal szemben, hogy nemcsak megtúrta, hanem érvényesülni engedte őket? Igen, nagyon szerényen viselkedtek, – de csak a nagyapák! Azok is addig, míg pénzt, hatalmat nem éretek a kezükben. Az unokák már mindenütt előre tolazkodtak. Egyetemi tantermekben az első padokat lepik el; a keresztény diáksapkát, a keresztény világnézetet emeletnyi magasságból köpködik le.

Érthető tehát, hogy ilyen viselkedés láttára ökölbe szorul a keresztény diák keze, és nemes felháborodásában szeretne minden galiciánert visszatoloncoltatni oda, ahonnan hívatlanul országunkba jöttek. Megértjük azt is, ha a magyar diák lelkében élő ellenszenv egy-egy arcátlan provokálás következtében utcai tüntetésekben robban ki. Ha olyan sérelem ért bennünket, melyért elégtételt kell követelnünk, akkor elégtételt is veszünk magunknak. Ha nem így tennénk, gyávának és gyöngének bizonyulnánk.

⁵⁵ Mt 27, 25